λάττωσε τὸν ἀριθμὸν τῶν Ἑλλήνων στρατηγῶν κατὰ ἕνα καὶ ηὔξησε τὰς ἀπορίας τῆς ἀνθρωπίνης ἐπιστήμης κατὰ πολλάς. Ἀπὸ τοῦ Ἀριστοτέλους καὶ τοῦ Παρακέλσου, μέχρι τοῦ Μπρόουν Σεκάρ, οἱ καταγινόμενοι εἰς τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ μυστικοῦ τῆς μακροβιότητος συμφωνοῦν ὅτι διὰ νὰ γίνῃ κανεὶς μακρόβιος πρέπει νὰ εἶνε κράσεως ὑγιοῦς, καὶ ὅμως ὁ ἡμέτερος στρατηγὸς ἦτο καμπούρης, καὶ ἔτσι τὸν ἐγνώρισε ὁ Καποδίστριας καὶ ὁ Ἐδμόνδος Ἀμπού, τοιοῦτον δὲ τὸν ἐγνωρίσαμεν καὶ ἡμεῖς οἱ ἀποτελοῦντες τὴν τετάρτην ἐκ τῶν ἡλικιῶν, τὰς ὁποίας ἐγνώρισεν ὁ μακαρίτης. Ὁ τράχηλός του ἐβυθίζετο μεταξὺ ἀνυψωμένων ὤμων, τὸ στῆθος του ἦτο βραχὺ καὶ τὰ σκέλη του μακρὰ ὡς πόδες ἀράχνης. Καὶ ὅμως ἔφθασεν ἀκμαιότατος εἰς ἡλικίαν 97 ἐτῶν καί, ἂν δὲν κατελαμβάνετο ἐξ ἀνυπομονησίας, ἴσως θὰ ἔφθανε τὰ 120, ἴσως καὶ τὰ 150...

» Εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν μακροβίων, ἡ μεγαλοφυΐα διαγκωνίζει τὴν ἄνοιαν, ὁ πολιτικὸς τὸν γεωργόν, ὁ κληρικὸς τὸν λαϊκόν, ὁ ἐγκρατὴς τὸν ἀκόλαστον, καὶ τὸ μόνον ἀκριβῶς πόρισμα τῆς Ἐπιστήμης εἶνε ὅτι διὰ νὰ γίνῃ κανεὶς ἑκατοντούτης, τὸ ἀσφαλέστερον μέσον εἶνε νὰ μὴ ἀποθάνῃ. Καὶ τῆς ἀβεβαιότητος ταύτης μάρτυς εἶνε ὁ βίος τοῦ μακαρίτου στρατηγοῦ, ὅστις, ἐὰν δὲν ἐνίκησεν εἰς καμμίαν μάχην, κατώρθωσε ν' ἀνατρέψῃ τοὺς κανόνας, ἐπὶ τῶν ὁποίων κατεσκευάσθη ὁ Ἑρμῆς τοῦ Πραξιτέλους. Κανεὶς δὲν διεσκέδασε ὅσον αὐτός, καὶ ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Ὄθωνος ὑπῆρξε ὁ ἥρως τῶν αἰθουσῶν. Ὁ Ἀμπὸ τοὐλάχιστον ἀναφέρει ὅτι, ἐπὶ τῶν ἡμερῶν του ὁ εὐνοούμενος τῶν κυριῶν τῆς ὀνωτέρας τάξεως τῶν Ἀθηνῶν ἦτο «ἕνας καμπούρης καταλυματίας, μὲ πόδια γεμᾶτα κάλους»! Ὁ δὲ Θ. Δηληγιάννης καὶ ἄλλοι σύγχρονοι διέσωσαν τὴν χαριεστάτην ἱστορίαν τοῦ μοναδικοῦ πολεμικοῦ ἐπεισοδίου του, τὸ ὁποῖον θὰ ἐζήλευε καὶ στρατηγὸς κωμειδυλλίου».

Καὶ ὁ Ἰω. Κονδυλάκης ἀφηγεῖται τὸ ἐπεισόδιο τοῦ χαρτοφυλακίου μὲ τὴν ἐρωτικὴ ἀλληλογραφία καὶ τελειώνει μὲ τὸν ἑξῆς χαριτωμένο ἐπίλογο:

«... Ὁ Εὐστράτιος Ράλλης ἦτο κατὰ βάθος ἀγαθὸς ἄνθρωπος καί, προκειμένου περὶ ἱππωνειῶν, ἐκίνει τὴν ἐκπληξιν ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι προμηθεύουν εἰς τὸ Κράτος ὄνους μὲ τακούνια ἀντὶ ἡμιόνων, διότι ὁ στρατηγὸς ἔκλεπτε μόνον... καρδίας.... Ἦτο δὲ καὶ ἀστεῖος ἐνίοτε. Παρευρεθεὶς κατὰ τὸ 1850 εἰς τὰς ἐξετάσεις τῆς Σχολῆς τῶν Εὐελπίδων, εἶδε ἕνα ἐκ τῶν μαθητῶν μὴ δυνάμενον ν' ἀπαντήσῃ εἰς τὴν ἐρώτησιν: «Ἐξ ἑνὸς δεδομένου σημείου πόσας καθέτους δυνάμεθα νὰ φέρωμεν ἐπὶ μιᾶς εὐθείας;» — 73, τοῦ ἐψιθύρισε ὁ τότε καταλυματίας, καὶ ὁ μαθητὴς ἐπανέλαβε τὴν συμβουλήν, διὸ καὶ ἀπερρίφθη. Ὡς δὲ συνέβαινε τότε, μετετέθη εἰς τὴν Ναυτικὴν Σχολὴν καὶ σήμερα εἶνε μέγας καὶ τρανὸς βαθμοφόρος τοῦ ναυτικοῦ. (Ἐννοεῖ τὸν Κουτσοῦκο).

» Ἀπὸ τὸν τραγικὸν θάνατον τοῦ Ράλλη ἐξάγεται τὸ συμπέρασμα ὅτι οἱ ἄνδρες πρέπει νὰ μὴ μένουν ἄγαμοι, ἄλλως νὰ προμηθεύωνται ἐγκαίρως πιστόλι.

» Ὁ Εὐστράτιος Ράλλης ὑπῆρξε καὶ κατὰ τοῦτο μοναδικός: Ὅτι ἦτο στρατηγὸς τῆς... Οἰκονομίας. Μοναδικὴ δὲ καὶ ἡ Ἑλλάς, διότι μόνη ἴσως ἐκ τῶν κρατῶν ἔχει καὶ τοῦ οἰκονομικοῦ κλάδου στρατηγόν!».

* * *

Καὶ μιὰ περίεργη λεπτομέρεια τοῦ θανάτου τοῦ στρατηγοῦ: Ὁ Εὐστράτιος Ράλλης, πρὶν κόψει τὸν λαιμό του, ἔκοψε μὲ τὸ ξουράφι τὸ μέλος ἐκεῖνο τοῦ σώματός του ποὺ χαρακτηρίζει τὸν ἄρρενα!...

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Η ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΕΝΟΣ ΤΣΑΡΟΥ

Κάποτε ἕνας Ρῶσσος πρίγκηψ, ὁ ὁποῖος ὑπηρετοῦσε ὡς ἀνώτερος ἀξιωματικὸς στὸν στρατὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου Β', κατώρθωσε μὲ τὴ βοήθεια δυὸ συναδέλφων του ν' ἀπαγάγη μιὰ νέα κοπέλλα λαϊκῆς τάξεως, τὴν ὁποία ἀτεπλάνησε καὶ κατόπιν ἐγκατέλειψε.

Ὁ ἀδελφὸς τῆς νέας, ὁ ὁποῖος μετὰ τὸ ἔγκλημα αὐτὸ τοῦ κάκου ἀτευθύνθηκε στὴ δικαιοσύνη τῆς πατρίδος του, ἀναγκάστηκε στὸ τέλος νὰ καταφύγη στὸν Τσάρο, νὰ τοῦ ἐκθέση τὴν ὑπόθεσι καὶ νὰ τὸν παρακαλέση μὲ δάκρυα γιὰ τὴν ἀποκατάστασι τῆς ἀδελφῆς του.

Τότε ὁ Ἀλέξανδρος Β' ὑποχρέωσε τὸν πρίγκηπα νὰ στεφανωθῆ τὴ νέα. Κατόπιν δέ, γιὰ νὰ τὸν τιμωρήση, τὸν ἀνάγκασε νὰ τῆς παραχωρήση τὴ μισὴ περιουσία του, κάνοντάς την ἔτσι πάμπλουτη, καὶ νὰ τῆς δώση κατόπιν διαζύγιο.

ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,,

ΕΚΛΕΚΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ὁ καρδινάλιος Περέλλι κι' ὁ ἀδελφός του. Ἕνας κλασικὸς ἠλίθιος. Ἂν ἔμπαινε ἕνας γάϊδαρος στὴν ἐκκλησία!... Τὸ ἀνεξιχνίαστο μυστικὸ τῆς κομήσσης ντὲ Πάϊγ. Ἕνα οἰκογενειακὸ σκάνδαλο τοῦ Κρόμβελ. Στὰ πράσα! Ἡ ἑτοιμότης τοῦ ἐρωτευμένου ὑπηρέτη. Μιὰ ἀπρόοπτη λύσις, κτλ. κτλ.

Ὁ διάσημος καρδινάλιος Περέλλι, ἔδινε, ὅταν ἦταν νέος, ἐξετάσεις μαζὺ μὲ τὸν ἀδελφό του, γιὰ νὰ μποῦν στὴν Ἱερατικὴ Σχολὴ τοῦ Μιλάνου. Ἐπειδὴ ὅμως ὁ Περέλλι ἤξερε ὅτι ὁ ἀδελφός του δὲν ἦταν καὶ πολὺ ἔξυπνος, πρὶν παρουσιαστοῦν γιὰ τὶς ἐξετάσεις, τοῦ εἶπε:

— Πρόσεξε μὴν τύχει καὶ δώσεις ἀνόητες ἀπαντήσεις στὶς ἐρωτήσεις ποὺ θὰ σοῦ κάνη ὁ ἐπίσκοπος ὅταν θὰ σ' ἐξετάση. Ν' ἀκοῦς τί ἀπαντήσεις θὰ δίνω ἐγὼ καὶ νὰ δίνης καὶ σὺ ἀνάλογες.

Ὅταν ἄρχισε ἡ ἐξέτασις, ὁ ἐπίσκοπος ρώτησε τὸν μεγαλύτερο ἀδελφό:

— Γιὰ πές μου, παιδί μου, ἂν εἶσαι ἐφημέριος καὶ τὴν ὥρα τῆς λειτουργίας πέσει μιὰ μυῖγα στὸ ἅγιο δισκοπότηρο, τί θὰ κάνης;

— Θὰ τὴν πιάσω προσεκτικὰ μὲ τὰ δυό μου δάχτυλα καὶ θὰ τὴν ἀποθέσω ἐπάνω στὴν ἁγία τράπεζα, ἀπάντησε ὁ Περέλλι.

— Πολὺ ὡραῖα, εἶπε ὁ ἐπίσκοπος.

Ἔπειτα, γυρίζοντας στὸν μικρότερο ἀδελφό, ρώτησε:

— Γιὰ πές μου κι' ἐσύ. Ἂν εἶσαι ἐφημέριος καὶ τὴν ὥρα τῆς λειτουργίας μπεῖ μέσα στὴν ἐκκλησία ἕνας γάϊδαρος, τί θὰ κάνης;

— Θὰ τὸν πιάσω... μὲ τὰ δυό μου δάχτυλα προσεχτικὰ καὶ θὰ τὸν βάλω ἐπάνω ... στὴν ἁγία τράπεζα!... ἀποκρίθηκε ὁ τρισανόητος νεώτερος ἀδελφὸς Περέλλι.

* * *

Ἡ κόμησσα ντὲ Πάϊγ, ἡ περίφημη γιὰ τὴν ὀμορφιά της ὅταν ἦταν νέα, ἅμα γέρασε πειὰ ἄρχισε νὰ κρύβη τὰ χρόνια της καὶ νὰ φτειασιδώνεται ἀγρίως.

Μιὰ μέρα, ἡ γηραιὰ κόμησσα κουβέντιαζε μὲ τὸν διάσημο συγγραφέα Σαὶν Σιμόν, καὶ τοῦ ἐξεθέτιαζε τὸ νεανικό της κάλλος καὶ τοὺς ἐρωτικοὺς θριάμβους τῆς ζωῆς της.

— Τί τὰ θέλετε, κυρία μου, τῆς εἶπε ὁ Σαὶν Σιμόν. Οἱ θρίαμβοί σας δὲν μ' ἐνδιαφέρουν τόσο πολύ, ὅσο ἕνα μυστικὸ ποὺ ὑπάρχει καὶ τὸ ὁποῖο εἶνε ἀνεξιχνίαστο.

— Ποιὸ εἶνε αὐτὸ τὸ μυστικό;

— Ἡ χρονολογία τῆς γεννήσεώς σας, κόμησσα!...

* * *

Γιὰ τὸν Κρόμβελ, τὸν περίφημο πολιτικὸ καὶ δικτάτορα τῆς Ἀγγλίας, διηγοῦνται τὸ ἀκόλουθο ἀνέκδοτο:

Μιὰ φορὰ ἕνας ὑπηρέτης τοῦ σπιτιοῦ του ἀγάπησε παράφορα τὴ νεώτερη ἀπὸ τὶς θυγατέρες του, στὴν ὁποία ἐφανέρωσε, τέλος, τὸ αἴσθημά του, τὸ ὁποῖο ἐκείνη δὲν ἀπέκρουσε. Κάποιος ἄλλος ὅμως μέσ' ἀπὸ τὸ σπίτι ἔμαθε τὸ μυστικό τους καὶ τοὺς ἐπρόδωσε στὸν Κρόμβελ. Ὁ δικτάτωρ διέταξε τότε τὸν καταδότη νὰ παραφυλάξη τοὺς δύο ἐρωτευμένους καὶ νὰ τὸν εἰδοποιήση ἀμέσως μόλις τοὺς ἰδεῖ μαζύ.

Ὁ καταδότης ἔκαμε ὅπως τοῦ παράγγειλε ὁ κύριός του καὶ μιὰ μέρα βλέποντας τὸν ὑπηρέτη νὰ μπαίνη στὸ δωμάτιο τῆς ἀγαπημένης του, εἰδοποίησε σχετικῶς τὸν Κρόμβελ.

Ὁ Κρόμβελ ἔτρεξε ἀμέσως μέσα στὴν κάμαρα τῆς κόρης του, ὅπου βρῆκε τὸν ὑπηρέτη νἆναι γονατισμένος μπροστά της καὶ νὰ τῆς μιλάη τρυφερά.

Ἀφρισμένος ἀπ' τὴν ὀργή, ὁ δικτάτωρ ἄρπαξε τὸν ἐρωτευμένο ὑπηρέτη ἀπ' τὸ λαιμὸ καὶ τοῦ ζήτησε ἐξηγήσεις γιὰ τὴ διαγωγή του, ἀποφασισμένος νὰ τὸν τιμωρήση σκληρὰ γιὰ τὴν ἀναίδειά του. Ἀλλὰ ὁ ἐρωτευμένος ὑπηρέτης, χωρὶς νὰ χάση καθόλου τὴν ψυχραιμία του, εἶχε τὴν ἑτοιμότητα νὰ δικαιολογηθῆ ὡς ἑξῆς:

— Ὑψηλότατε, αἰσθάνομαι μεγάλη συμπάθεια γιὰ τὴ θαλαμηπόλο τῆς κόρης σας, ἀλλ' αὐτὴ μένει ἀδιάφορη στὸ αἴσθημά μου καὶ δὲν θέλει νὰ μὲ παντρευτῆ. Ἤλπισα λοιπὸν ὅτι ἡ κυρία της θὰ μποροῦσε νὰ τὴν πείση νὰ δεχτῆ τὴν πρότασί μου καὶ γι' αὐτὸ ἦρθα ἐδῶ νὰ τὴν παρακαλέσω γονατιστὸς νὰ μεσολαβήση πρὸς χάριν μου...

— Ὤ! ἀποκρίθηκε ὁ Κρόμβελ μὲ μιὰ κρυφὴ ἀνακούφισι γιὰ τὴν ἀπροσδόκητη ὅσο κι' εὐχάριστη λύσι τῆς περιπετείας. Ἂν πρόκειται γι' αὐτό, πιστεύω νὰ σοῦ φανῶ ἐγὼ χρήσιμος...

Καὶ χωρὶς νὰ χάση καιρό, ὁ τρομερὸς δικτάτωρ ἔστειλε νὰ φωνάξουν ἕναν παπᾶ καὶ νὰ φέρουν συγχρόνως τὴν ὑποψηφία νύφη, ἡ ὁποία ἄκουσε μὲ μεγάλη χαρὰ τὴν ἀπόφασί του καὶ δέχτηκε τὴν προτεινομένη ἕνωσι.

Ἔτσι ὁ ὑπηρέτης, θέλοντας καὶ μή, ἀναγκάστηκε νὰ στεφανωθῆ τὴν καμαριέρα τῆς λατρευτῆς του. Ὁ Κρόμβελ ὅμως γιὰ νὰ τὸν παρηγορήση, τοῦ ἔδωσε ὡς προῖκα ἑκατὸ ἀγγλικὲς λίρες, ποσὸν ἀρκετὰ σημαντικὸ γιὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη.